

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

στο σχέδιο νόμου «Καταπολέμηση της βίας με αφορμή τις αθλητικές εκδηλώσεις»

Προς τη *Βουλή των Εφήβων*

Ο αθλητισμός ως δράση και τρόπος ζωής δεν παράγει βία. Το ακριβώς αντίθετο. Θα ήταν όμως λάθος και ο εύκολος αφορισμός του χουλιγκανισμού και της βίας στα γήπεδα ως απλού φαινομένου κοινωνικής παθογένειας που απλώς βρίσκει πρόσφορο χώρο «επώασης» και εκδήλωσης στον αθλητισμό. Για να συλλάβουμε το πρόβλημα στις πραγματικές του διαστάσεις θα πρέπει να το δούμε ως παράγωγο του ίδιου του αθλητικού χώρου και των οργανωτικών του δομών.

Η προϊούσα εμπέδωση του επαγγελματισμού εις βάρος του ερασιτεχνικού μη κερδοσκοπικού αθλητισμού, ανεξάρτητα από τις νομικές μορφές που κατά καιρούς έχει λάβει, υπήρξε διαχρονικά, με πρώτη εμφάνιση στην Αγγλία κατά τις αρχές του περασμένου αιώνα, η κύρια αιτία για την εμφάνιση του φαινομένου. Οι απλοί φίλαθλοι – οπαδοί της ομάδας μεταβλήθηκαν μέσω της επαγγελματοποίησης, κυρίως του ποδοσφαίρου, από συμμετοχοί στο αθλητικό γίγνεσθαι σε απλούς θεατές – τρίτους, με αποτέλεσμα οι κοινωνικά και ψυχολογικά πιο ευάλωτοι από αυτούς να θεωρούν ότι αποβάλλονται από το φυσικό τους χώρο και να αντιδρούν βίαια, κατ' αρχήν έναντι του χώρου της ομάδας που υποστηρίζουν και κατ' επέκταση έναντι της αθλητικής κοινότητας αλλά και της ίδιας της κοινωνίας.

Μια οργανωμένη μορφή αυτής της αντίδρασης αποτελεί και η δημιουργία των λεγόμενων «συνδέσμων» φιλάθλων, οι οποίοι σαν άτυπες, ad hoc κοινωνικές πρωτοβουλίες διεκδικούν, όχι μόνον την ιδεολογική στήριξη της ομάδας τους αλλά και την ευθεία, πολλές φορές βίαιη παρέμβαση στα δρώμενα του χώρου.

Παρότι από το 1986 και εντεύθεν πολλές φορές εκφράστηκε συστηματικά η βούληση του νομοθέτη για τη ριζική αντιμετώπιση του προβλήματος, τούτο εξακολουθεί να υπάρχει και να ταλανίζει την κοινωνία μας, διότι αντιμετωπίστηκε ως απλή αντικοινωνική συμπεριφορά και όχι ως πρόβλημα της όλης οργάνωσης του αθλητισμού μας, ιδίως του επαγγελματικού.

Με το ν.3057/2002, η Πολιτεία προσπάθησε να λύσει το πρόβλημα της οργανωμένης βίας δίνοντας έμφαση στην αποσαφήνιση του νομικού πλαισίου ύπαρξης και λειτουργίας των συνδέσμων φιλάθλων, οι οποίοι πλέον νομιμοποιήθηκαν ως κοινωνικά αποδεκτές οργανώσεις. Αυτή η «νομιμοποίηση» δεν μπόρεσε όμως να αποδώσει καρπούς, διότι και πάλι έβλεπε το θέμα των οργανωμένων συνδέσμων σαν ένα ξεχωριστό και μεμονωμένο από την υπόλοιπη οργάνωση του αθλητισμού πρόβλημα. Έτσι, στους μεν κοινωνικά «νομοταγείς» συνδέσμους προσέφερε απλώς την επιβεβαίωση της νομιμότητάς τους, στους δε κοινωνικά «απειθείς» συνδέσμους προσέφερε άλλοι για τη συνέχιση του αντικοινωνικού τους έργου.

Με τον προτεινόμενο νόμο το θέμα της αντιμετώπισης της βίας στα γήπεδα ανατίθεται πλέον σε μεγάλο βαθμό στις αθλητικές οργανώσεις, οι οποίες καλούνται να το αντιμετωπίσουν σαν πρόβλημα της όλης οργάνωσης του αθλητικού χώρου και ως ξένο προς αυτόν. Ο έλεγχος των βίαιων συμπεριφορών μέσα στο γήπεδο ανατίθεται κατά κύριο λόγο στους ίδιους τους διοργανωτές των αγώνων. Οι αναγνωρισμένοι από την πολιτεία σύνδεσμοι φιλάθλων με τη μορφή που είχαν μέχρι σήμερα καταργούνται και εντάσσονται πλέον μέσα στο οργανωτικό ++3.πλαίσιο του ίδιου του συλλόγου. Με τον τρόπο αυτόν ο οργανωμένος φίλαθλος – οπαδός ξαναβρίσκει τη θέση του μέσα στο σύλλογο, οργανώνεται, ελέγχεται και συμμετέχει σε αυτόν και ευελπιστούμε ότι με τη νέα αυτή αντιμετώπισή του χτυπούμε στη ρίζα τη γενεσιουργό αιτία της δημιουργίας του βίαιου οπαδού που αναφέραμε εισαγωγικά.